

РЕШЕНИЕ

№ 25417

гр. София, 29.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 29.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **1936** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл.178 Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.).

Образувано е по жалба на В. Р. Н. срещу решение № 38 от 23.01.2024 г., постановено по преписка № 192/2022 г. на Комисията за защита на дискриминацията, с което е установено, че същата е осъществила дискриминация под формата на „тормоз“ по смисъла на параграф 1, т. 1 и т. 3 от ДР на ЗЗДискр. във връзка с чл. 4, ал. 1 и чл. 5 ЗЗДискр. по признаците „лично положение“, „увреждане“, „семеино положение“ и „имуществено състояние“ по отношение на П. Е. Д. и Л. П. Д.. С решението е установено, че В. Р. Н. е осъществила „неблагоприятно третиране“ по смисъла на параграф 1, т. 7 от ДР на ЗЗДискр., представляващо дискриминация по чл. 5 от ЗЗДискр. на основата на признак „увреждане“, чрез поддържането на архитектурна среда, която затруднява достъпа до публични места на Л. П. Д.. С решението е наложена глоба в общ размер на 500 лева във връзка с установените нарушения.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е неправилно, като постановено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и с целта на закона. Поддържа се, че не е налице установената с решенето дискриминация под формата на „тормоз“ по признаци „лично положение“, „увреждане“, „семеино положение“ и „имуществено състояние“ по отношение на П. Д. и нейната майка Л. Д.. Твърди се, че по наследство е собственик на три апартамента, 2 кабинета и 1 подземен гараж в сградата, което от

своя страна действително и дава повече права в общото събрание на етажната собственост, но счита че това право не би могло да се характеризира като дискриминация, доколкото липсват доказателства да е упражнявано дискриминационно или превратно. Оспорва твърдението на П. Д., че е закупила апартамента заради това, че в сградата има асансьор, тъй като същата е въведена в експлоатация на 04.11.2020 г., а апартаментът е закупен преди това на 01.08.2019 г. Изтъква се, че преди подаване на жалбата до КЗД не е знаела за увреждането на Л. Д., нито за нейната възраст, като уточнява, че междусъседските отношения между Л. Д. и дъщеря ѝ са се влошили през 2020 г., тъй като не е било постигнато съгласие за начина на управление, поддръжка и ремонт на общите части на етажната собственост съгласно ЗУЕС. По отношение на асансьора твърди, че П. Д. е сключила договор с „Христо Лозанов-58“ ЕООД, по силата на който асансьорът е пуснат в експлоатация с режим на спиране на наземния етаж на сградата и на четвъртия етаж, където се е намирал апартамента на Д.. Сочи, че в резултат на това в продължение на една година е била лишена от ползването на асансьора, поради което през м. декември 2021 г. в изпълнение на задължението си по чл. 6, ал. 1, т. 18 ЗУЕС е сключила нов договор за абонаментно обслужване с „Експерт Лифт“ ЕООД, което дружество след извършена проверка на състоянието на асансьора е установило, че същият не отговаря на изискванията за безопасност, за което надлежно е уведомила Д.. Посочва, че след това незабавно е информирала и строителя на сградата, който е отказал да направи ремонт, тъй като по искане на П. Д. вече е извършвал такъв ремонт. Изтъква се в жалбата, че в резултат на извършени две проверки на асансьора от ДАМТН проверяващите са констатирали теч на вода върху електрическото табло за управление на асансьора и съответно са дали предписание и разпореждане същият да бъде спрял видно от ревизионен акт № 2 от 15.06.2022 г. В жалбата се твърди, че на същият ден късно вечерта П. Д. и Л. Д. са извикали полиция в сградата с оплаквания, че В. Р. Н. непрекъснато е звъняла на звънеца на Д., крещяла е, отправяла е нелицеприятни изрази и заплахи за терор. Сочи се, след този случай е подадена и жалбата в КЗД със същите оплаквания, които според жалбоподателката не почиват на основата на дискриминацията. Подробни съображения за незаконосъобразност на административния са изложени и в представени по делото писмени бележки по същество на спора. Искането към съда е да се постанови решение, с което да се отмени решението на КЗД, както и да се присъдят направените по делото съдебно-деловодни разноски.

Ответникът – Комисията за защита от дискриминация, изразява становище за законосъобразност на оспореното решение.

Заинтересованите страни – П. П. Д. и Л. П. Д., чрез процесуалния си представител адв. А. Н., оспорват жалбата като неоснователна. Считат решението за правилно и законосъобразно и молят съда да отхвърли жалбата срещу него, като подробни съображения за неоснователността на жалбата излагат и в представени по делото писмени бележки. Претендира се присъждане на адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗАдв.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по жалба на П. Е. Д. до Комисията за защита на дискриминация (КЗД) с искане да се установи по отношение на В. Р. Н. извършено нарушение - пряка дискриминация под формата на тормоз по признаци

„лично положение“, „увреждане“, „имуществено състояние“ и „възраст“, както и да се наложат предвидените в закона санкции. В жалбата до КЗД се сочи, че е собственик на апартамент № Б4 в жилищната сграда с адрес: [населено място], ул. Д. Т.“ № 4, в която В. Р. Н. е управител на етажната собственост. Уточнява, че при избора, договарянето и закупуването на апартамента е била мотивирана основно от изискването за наличие на работещ асансьор в сградата. Посочва, че последното е обосновано с необходимостта да полага необходимите грижи за възрастна си майка Л. П. Д. с оглед на влошеното ѝ здравословно състояние, която да живее близо до нея. Твърди се в жалбата до КЗД, че след въвеждане на сградата в експлоатация с удостоверение за въвеждане в експлоатация № 939/04.11.2020 г. е провела разговор с В. Р. Н. относно пускането на асансьора, от който е установила, че същата не желая да се ползва асансьора в сградата, поради което П. Е. Д., в качеството ѝ на собственик на имот от етажната собственост, е сключила договор с лицензирана фирма за експлоатация и поддръжка на асансьора. В договора е било уговорено асансьорът да бъде в режим на спиране на наземния етаж на сградата и на четвъртия етаж, където се намира собственият ѝ имот, за което П. Е. Д. е поела всички разходи по сключения едногодишен договор за експлоатация на асансьора, независимо, че асансьорът представлява обща част от етажната собственост. Соци се, че в края на 2021 г. В. Р. Н., като управител на етажната собственост, е сключила нов договор с друга лицензирана фирма за поддръжка и периодична функционална проверка на изправността на асансьора. В резултат на което асансьорът е бил спрял от експлоатация и не е работил въпреки положените усилия за отстраняване на причините, които се твърди да са довели до спирането му - теч над машинното помещение на асансьора. Твърди се в жалбата, че В. Р. Н. не е предприела стъпки за пускането на асансьора в редовна експлоатация, както и че е извършвала всякакви действия, които можело да се определят, като тормоз под форма на дискриминация. Като такива според нея са отправените множество устни и писмени нелицеприятни квалификации, извършени от позицията на силата на собственик на по - голямата част от общите части на сградата и като управител на етажната собственост - страна по договора с новото дружество, поддържащо експлоатацията на асансьора. Твърди се, че 15.06.2022 г., П. Е. Д. е предприела стъпки по сезиране на Държавната агенция за метеорологичен и технически надзор (ДАМТН), с оглед констатиране от независим орган на отстраняването на причините, довели до спиране на асансьора (теча над машинното помещение на асансьора). От агенцията обяснили, че на огледа трябвало да присъстват и представители на дружеството, поддържащо съоръжението, което обаче отказало с мотив, че само В. Р. Н. има правомощието да кани представители на дружеството, тъй като е управител на етажната собственост. Твърди се в жалбата, че на същия ден, около 20 ч., В. Р. Н. е започнала да звъни продължително и настойчиво на вратата на Л. П. Д., която в момента е говорела по телефона и не е могла да отвори вратата, след което е последвало продължително звънене на звънеца на входната врата на сградата и след като Л. П. Д. отговорила по домофона, чула насрещни силни крясъци, като напр. „кои са те, та да искат ДАМТН да дава становище за асансьора“, „Не са ли разбрали, че асансьор няма да има“. Твърди се, че Л. П. Д. чула от В. Р. Н. да се заканва, че тя ще види какво е терор, след което е започнала да звъни непрестанно на звънеца на вратата и продължила да заплашва майката на П. Е. Д.. Предвид гореизложеното и вследствие на уплахата, се твърди, че след обаждане на телефон 112 на адреса са пристигнали двама униформени полицаи, които са

информирали П. Е. Д., че в случаи, в които липсвала физическа саморазправа, служителите на полицията не разполагат с възможност да вземат отношение, като определили възникналия спор като „дума срещу дума“ и изразили готовност да изслушат мненията на страните. Според изложеното в жалбата до КЗД В. Р. Н. е осъществила дискриминация по признаци: „лично положение“, „увреждане“, „семеино положение“ и „имуществено положение“ спрямо Л. П. Д. и П. Е. Д., под форманта на нежелано поведение, изразено физически, словесно или по друг начин, в резултат на което е налице накърняване на достойнството им и създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда, което налагало да се вземат мерки за преустановяването ѝ. Към жалбата са приложени извадки от електронна кореспонденция между В. Р. Н. и П. Е. Д., които по твърдения в инициативния документ се основават на внушение, че лично ѝ положение, като съвкупност от местоживеене, семеен статус, личен живот и имуществено състояние са неприемливи за нея и В. Р. Н. формирала цялостното си поведение от действия и бездействия, основавайки се на това. Изтъква се в жалбата, че множеството заболявалия, трудната подвижност и стремежа към достоен и спокоен живот и старини на майка ѝ Л. П. Д. изискват наличие на работещ асансьор. Сочи, че правото на достъп и ползване на общите части на сградата са законоустановени, в това число и асансьора ѝ. За доказване на евентуалния тормоз от началото на 2022, осъществяван от В. Р. Н. чрез думи и действия към инициращия документ са представени множество електронни писма и съобщения през мобилно приложение Вайбър.

Не се спори между страните, а и от приетия като доказателство по делото нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот и учредяване на право на ползване от 01.08.2019 г. се установява, че П. Е. Д. е закупила недвижим имот, изграден в степен на завършеност груб строеж, находящ се в жилищна сграда „Б с подземен гараж“, със застроена площ от 85.70 кв.м. находящ се в [населено място], район „Л.“, [улица]“. Видно от удостоверение за въвеждане в експлоатация, издадено от главния архитект на Столична община строежът „Две жилищни сгради и подземен гараж, СВО и СКО“ е въведен в експлоатация на 04.11.2020 г.

Не се спори между страните, а и видно от приетия като доказателство по делото ревизионен акт № 1 от 08.04.2022 г. за извършена проверка на помещението на асансьора и неговото техническо състояние, проверяващите органи са констатирали необходимост от хидроизолация на тавана на машинното помещение.

По делото е представен термографски доклад от 13.04.2022 г., възложен от етажната собственост, с приложения към него снимки от тавана на помещението и отбелязване на местата с влажност.

От представения по делото протокол за отстраняване на теч над машинното помещение на асансьора от 28.04.2022 г. се установява, че строителят на сградата „Авангард-ИЙ“ ЕООД по възлагане на управителя на етажната собственост е извършил следните дейности: хидроизолация върху плочата на машинното отделение в 3 пласта, залепване на хидроизолационна лента на ъгъла между плочата и стената, възстановяване на тротоарната настилка над машинното отделение и полагане на холкер от замазка над рампата за подземния гараж и стената на машинното помещение.

Видно от представения по делото ревизионен акт № 2 от 15.06.2022 г., съставен след извършена проверка за безопасността на ползването на асансьора налице е теч по тавана на машинното помещение над таблото за управление. С оглед резултатите от

извършената проверка проверяващите органи са дали предписание асансьорът да остане спрян от експлоатация до отстраняването на теча над таблото.

Видно от писмо на Главна дирекция „Инспекция за държавен технически надзор“ до П. Е. Д. във връзка с нейно запитване с вх. 83-00-14064/04.11.2022 г. относно спирането на асансьора е, че след издадения ревизионен акт № 2 от 15.06.2022 г. до 07.11.2022 г. в деловодството на ДАМТН не е постъпвало заявление за пускане в експлоатация на асансьор с рег. № 723АС3615, монтиран на адрес: [населено място], [улица].

По делото е представена нотариална покана от П. Е. Д. до В. Р. Н., в качеството ѝ на управител на етажната собственост на сградата, с искане за предприеме на необходимите действия за пускане в редовна експлоатация на асансьора, тъй като са отпаднали законовите пречките за неговото спиране, с оглед предприятия от строителя на сградата ремонт на машинното помещение на асансьора.

По делото е представена етапна епикриза от 13.06.2022 г., издадена от специалист по ортопедия и травматология, съгласно която Л. П. Д. има изменения в двете колена с данни за остър трохантерит на лява т.б. става, затрудняващ еднокраката опора и експертно решение от 06.01.2022 г. на ТЕЛК за 20 процента В..

Въз основа на установените факти и като взе предвид изложените от жалбоподателите оплаквания и извърши проверка на оспорвания акт, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл. 68 ЗЗДискр. Подадена е в преклузивния срок за оспорване, от активно легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Решение № 38/23.01.2024 г. е постановено от компетентен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл. 47 ЗЗДискр. В съответствие с чл. 48, ал. 1 и ал. 2 във вр. с чл. 54 ЗЗДискр. решаващият състав на КЗД е определен с разпореждане на председателя № 526/19.09.2022 г. Спазена е разпоредбата на чл. 64, ал.1 от ЗЗДискр., като в случая решението е взето с единодушие.

След определяне на докладчика на решаващия състав, е изпълнена процедурата по проучване на преписката и събиране на доказателства, необходими за изясняване на спорните факти и обстоятелства. Страните са били поканени да се запознаят със събраните материали, да изразят становища по тях, както и да ангажират допълнителни доказателства и изложат твърденията си. Процедурата по събиране и проучване на доказателства е приключила със заключение на докладващия преписката, проведени са открити заседания с участие на жалбоподателката и на ответниците. Страните са били изслушани и са приети писмени и гласни доказателства. В съответствие с разпоредбата на чл. 62, ал. 1 ЗЗДискр. страните са били насочени към помирително производство. Въз основа на събраните в производството писмени и гласни доказателства и становищата на страните решаващият състав е постановил решение № 38/23.01.2024 г., с което е приключило производството пред КЗД.

Настоящият състав счита, че решението на КЗД е издадено от компетентен орган, в съответствие със законовите изисквания относно форма и съдържание и при липса на съществено нарушение на административнопроизводствените правила, но постановено в нарушение на материалноправните разпоредби и целта на закона, като

съображенията за това са следните:

Като фактически основания за издаване на оспореното решение КЗД е посочила, че П. Е. Д. притежава 18,2048 % идеални части от общите части на сградата, а управителят на етажната собственост през процесния период В. Р. Н. - 81, 2048 %. Обсъдила е договорите за поддръжка и функционална проверка на изправността на асансьора, сключени от П. Е. Д. и от В. Р. Н., както и всички документи свързани с извършените проверки асансьора. За безспорно е приела обстоятелството, че асансьорът от 11.04.2022 г. е бил спрял от експлоатация, поради наличие на теч над машинното помещение на асансьора, което било удостоверено ДАМТН. КЗД е обсъдила представените с жалбата електронни писма и съобщения, изпратени от В. Р. Н. през мобилно приложение Вайбър, въз основа на които е обосновала извод за обективно изострените междуличностни отношения на страните по преписката във връзка със спирането на асансьора. След извършване на проверка и анализ на събраните в хода на административното производство писмени и гласни доказателства КЗД от правна страна е приела, че от края на 2021 г. В. Р. Н., в качеството си на управител на етажната собственост и притежател на по-голяма част от общите части на сградата, е извършвала действия, попадащи, в приложното поле на „тормоз“, като проявна форма на дискриминация по отношение на П. Е. Д. и свързаното с нея лице Л. П. Д., изразяващи се в писмени и словесни нападки, включително и използването обидни квалификации. Приела е че осъществената дискриминация по отношение на П. Е. Д. и Л. П. Д. под формата на „тормоз“ по смисъла §1, т. 1 и т. 3 от ДР на ЗЗДискр. във връзка с чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. във вр. с чл. 5 от ЗЗДискр. е по признаците „лично положение“, „увреждане“, „семеино положение“ и „имуществено състояние“.

С императивната разпоредба на чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. е забранена всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семеино положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. Законодателят не е дал легална дефиниция на понятието "защитен признак". В съдебната практика под "защитен признак" се разбира описана в закона лична или обществена характеристика, вродено или придобито качество, чието действително или предполагаемо наличие у някого не е оправдано да бъде съобразявано като основание той да бъде третиран различно в качеството му на субект на права и задължения в сравнение с лице, което я няма. Следователно признакът приобщава дискриминираното лице към определена социална група заради конкретни характеристики. В решение № 14 по к.д.№ 14/92 г. на КС на РБ е отбелязано, че чл. 6, ал. 2 от Конституцията изрично посочва определени социални признаци, които не могат да бъдат основание за неравно третиране и ги определя в две основни групи: Първите пет - раса, народност, етническа

принадлежност, пол и произход произтичат от чл. 1 на Декларацията за правата на човека, обявил, че всички хора се раждат свободни и равни по достойнство и права и дословно е възпроизведен в чл. 6, ал. 1 ЗЗДискр. Недопускането на никакви ограничения на правата или привилегии, основани на тези признаци, е гаранция за общочовешките права, които Конституцията на Република България признава и защитава. Останалите признаци - религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено състояние, фактически се придобиват или изменят в процеса на социалната реализация на гражданите в обществото в резултат на упражняване на определени права. Всеки от тези признаци представлява за отделния гражданин равна възможност, предвидена и гарантирана в Конституцията, която не може съгласно чл. 6, ал. 2 ЗЗДискр. да бъде основание за привилегировано отношение към него или за ограничаване на правата в качеството му на гражданин. К. съд посочва, че ограничаване на правата и предоставяне на точно определени привилегии на основание на други социални признаци Конституцията не изключва, въпреки че по обхват изброяването в чл. 6, ал. 2 е толкова широко, че извън неговите предели остават малко и редки случаи. Съгласно разпоредбата на чл. 4, ал. 2 ЗЗДискр. пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства, от което следва извода, че забраната за дискриминация винаги се свързва с понятието "признаци", които са посочени изрично, но и неизчерпателно в чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр.

Дискриминационното третиране пък под формата на "тормоз", каквото в случая КЗД е установила с оспореното решение е отделен, самостоятелен вид дискриминация и съгласно разпоредбата на чл. 5 във вр. с §. 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. е дефиниран като всяко нежелано поведение на основата на признаците по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване на достойнството на лицето и създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда. Следователно фактическият състав на тази форма на дискриминация предполага от страна на дискриминиращия субект наличие на нежелано поведение, свързано с някой от защитените признаци по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр., целящо да предизвика настъпване като резултат на негативни последици, или съответно предизвикало като резултат настъпването на такива последици, изразени в накърняване на достойнството и създаване на нежелана в отрицателен аспект среда, по отношение на лице /обект на тормоза/, което от своя страна следва да е носител на защитен признак. Следователно за да е налице тормоз по смисъла на закона не е достатъчно субективното усещане на лицето, че спрямо него е осъществено нежелано поведение, а е необходимо това поведение да е основано на някой от защитените признаци.

В случая КЗД е приела, че осъщественията дискриминация отношение на П. Е. Д. и Л. П. Д. под формата на „тормоз“ е на основата на признаците „лично

положение“, „увреждане“, „семеино положение“ и „имуществено състояние“. За да приеме, че е налице извършена дискриминация на основата на признак „лично положение“, КЗД се е позовала на обстоятелството, че В. Р. Н. в качеството на съсобственик в етажна собственост с 81,2048 % от същата е могла да повлияе при вземане решенията за управление на общите части на сградата, поради което и е имала доминираща роля в управлението на етажната собственост. Счела е че по този начин П. Е. Д. е била поставена в личното положение да „търпи“ всяко едно решение касателно общите части на сградата, в т.ч. това засягащо нейната достъпност, чрез техническо обезпечаване с асансьор. Със същите доводи и аргументи КЗД е счела, че е налице дискриминация по същият признак и по отношение на свързаното лице Л. П. Д., която е обитавала апартамента в сградата. По отношение на посочения в жалбата признак „имуществено състояние“, КЗД е счела, че драстичната диспропорция в съсобствеността между страните 18, 2048 % срещу 81,2048 % в полза на В. Р. Н. е дала основание на последната да използва своето доминиращо имотно положение като способ за влияние при вземане на решения във връзка с управлението на етажната собственост. В подкрепа на горното се е позовала на електронна кореспонденция между страните, от която се установявало, че В. Р. Н. е демонстрирала „снизходителност“, поради „незначителност“ на дължимите суми от П. Е. Д..

Съдът намира горните изводи на КЗД за неправилни, тъй като в провелоето се административно производство, както и в настоящето съдебно производство, не се установява П. Е. Д. и свързаното с нея лице Л. П. Д. да притежават определени същностни и отличителни за личността им белези или характеристики, които да ги отличават от останалите собственици на недвижими имоти и да ги причисляват към определена социална категория. Законодателят не е дал легално определение на защитени признаци "лично положение" и „имуществено положение“, за разлика от други защитени признаци - пол, раса, религия, увреждане, възраст, семеино положение, които са присъщи на човека. Защитеният признак "лично положение" няма еднозначно, изначално прието обективно съдържание. Това предполага и налага установяване и доказване във всеки конкретен случай на значим, обективен, същностен за личността белег, който позволява да бъде прилаган еднакво и който отчита универсалния обхват на закона и абсолютната забрана за пряка дискриминация. В случая такъв белег не се сочи в жалбата, доколкото изложените твърдения имат отношение към притежаваните от В. Р. Н. 81,2048 % от общите части на сградата и действията ѝ като управител на етажната собственост за отстраняване на причините за неработещия асансьор в сградата. Други причини за различно третиране не са наведени и не са изследвани пред КЗД.

Действително общото събрание на собствениците на самостоятелни обекти в сграда в режим на етажна собственост е орган на управление на етажната собственост с правомощия изрично изброени в разпоредбата на чл. 11 от

Закона за управление на етажната собственост (ЗУЕС). Изрично в разпоредбата на чл. 15, ал. 4 ЗУЕС законодателят е предвидил, че в случаите когато едно физическо лице или юридическо лице е собственик на повече от 51 на сто идеални части от общите части на етажната собственост, общото събрание се провежда, ако присъстват собствениците на най-малко 75 на сто идеални части от общите части на етажната собственост. В разпоредбата на чл. 17, ал. 2 ЗУЕС са изброени случаите, в които общото събрание приема решения с мнозинство повече от 50 на сто идеални части от общите части на етажната собственост, с мнозинство не по-малко от 75 на сто от идеалните части, както и със 100 процента съгласие. Следователно самият законодател в разпоредбите на ЗУЕС, който закон урежда обществените отношения свързани с управлението на етажната собственост изначално, чрез предвидения кворум и мнозинство за вземане на решенията, е осигурил защитата на правата на всички собственици на етажната собственост. Не на последно място е правото на всеки собственик съгласно чл. 40, ал. 1 ЗУЕС да поиска отмяна на незаконосъобразното решение на общото събрание. В конкретния случай даже не се касае за взето решение на общото събрание, за да е относимо обстоятелството кой собственик колко идеални части от общите части на сградата. Спорът между страните е относно причината за спиране на асансьора и дали управителят на етажната собственост изпълнява задълженията си съгласно ЗУЕС. Възникналите в тази връзка изострени отношения между съсобствениците в етажната собственост, нямат отношение към признака „лично положение“, „имуществено обществено положение“ или „семеино положение“, доколкото притежаваните идеални части от общите части на етажната собственост от собствениците не им придават никаква обществена характеристика, нито вродено или придобито качество, което да бъде съобразено, за да бъде основание П. Е. Д. да бъде третирана различно в качеството ѝ на субект на права и задължения в сравнение с В. Р. Н.. Обстоятелството че П. Е. Д. притежава 18,2048 % идеални части от общите части на сградата не я приобщава към определена социална група. По делото безспорно е установено, че в сградата има изградено асансьорно съоръжение, а обстоятелството че същото е спряно от експлоатация поради теч на тавана на машинното помещение не може да бъде прието като поставено ограничение от страна на управителя на етажната собственост по отношение на Л. П. Д.. В настоящия случай е видно, че има обективен критерий за спиране на асансьора, който не е свързан със субективни белези, особености, качества и признаци, присъщи за личността и съответно относими към признака „лично положение“, „семеино положение“ и „имуществено положение“.

По делото липсват данни за осъществена дискриминация под формата на "тормоз" по защитен признак „лично положение“, „семеино положение“ и „имуществено положение“, тъй като не е посочен и установен конкретен същностен белег, присъщ на личността на П. Е. Д. и Л. П. Д., който да ги отличава от другите собственици на имоти и да е причина за неравно

третиране. Такъв личностен белег не може да се изведе от размера на притежаваните от тях идеални части от общите части на сградата, доколкото това тя не представлява защитен признак по смисъла на ЗЗДскр.

Според съдът при така установените по делото факти и обстоятелства не се установява наличието на елемент от фактическия състав на дискриминацията, а именно: защитен признак и при неговото отсъствие не може да се изследва и наличието на изискуемата причинно - следствена връзка с твърдяното дискриминационно поведение.

По отношение на осъществената дискриминация спрямо Л. П. Д. на основата на признак „увреждане“ КЗД се е позовала на представената медицинска документация - етапна епикриза и експертно решение № 90260/06.10.2022 г. от които се установява наличието на траен функционален дефицит. Предвид горното и с оглед на възрастта на Л. П. Д. (73-74 г.) КЗД е счела, че обективното ѝ състояние в достатъчна степен „изпълва“ наличието на признака „увреждане“, тъй като Л. П. Д. живее на последния етаж, което предполага ползването на асансьор. Наред с това КЗД е счела, че с действията си В. Р. Н. в качеството си на управител на ЕС не е осигурила достъпна среда за Л. П. Д. съгласно Наредба № РД-02-20-2 от 26.01.2021 г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията (Наредбата), позовавайки се на писмо от ДАМТН, съгласно което до 07.11.2022 г. не е постъпвало заявление за пускане в експлоатация на асансьор с рег. №723АС3615. Предвид горното КЗД е приела, че през посочения в жалбата период асансьорът не е работил, което е нарушение на Наредбата.

В случая видно от доказателствата по делото се касае за жилищна сграда, в която не се предлага публична услуга, поради което и неправилно КЗД се е позовала на изискванията съгласно Наредбата. Независимо от горното при положение, че в сградата има изградено асансьорно съоръжение, противно на приетото в решението на КЗД съдът намира, че в сградата е осигурена достъпната архитектурна среда за хората с увреждания.

Съгласно дадените определения в чл. 2 от Конвенцията за правата на хората с увреждания (ратифицирана със закон, приет от 41-ото НС на 26.01.2012 г. - ДВ, бр.12 от 10.02.2012 г. Издадена от Министерството на труда и социалната политика, обн., ДВ, бр. 37 от 15.05.2012 г., в сила от 21.04.2012 г.) "Дискриминация по признак на увреждане" означава всякакво правене на разлика, всякакви ограничения или изключения, основаващи се на увреждане, имащи за цел или последица нарушаване или отменяне на зачитането, признаването или равноправното упражняване на всички права на човека и основни свободи в политическата, икономическата, социалната, културната, гражданската или всяка друга област.

По делото липсват доказателства управителят на етажната собственост да е поставял ограничения на ответните страни във връзка с достъпа до жилищната сграда. Както по-горе се посочи, спорът между страните за експлоатацията на

асансьора е въпрос от компетентността на общото събрание, чиито решения подлежат на проверка за законосъобразност по друг ред и не могат да се разрешават чрез провеждане на дискриминационно производство.

В заключение съдът намира за необоснован със събраните писмени и гласни доказателства, е изводът на решаващия състав на комисията, че при неосигурената възможност за функционирането на асансьора до четвъртия жилищен етаж на сградата през процесния управителят на етажната собственост В. Р. Н. е проявила поведение към ответните страни, покриващо понятието тормоз по смисъла на ЗЗДискр., тъй като по делото не се установи ответните страни да са носители на защитени признаци "лично положение", "увреждане", „семеино положение“, „имууществено положение“.

Настоящият съдебен състав намира, че не следва да обсъжда представените писмени доказателства относно водената между страните кореспонденция, доколкото същата има личен и частен характер и касае управлението на общите части на сградата, които обществени отношения се уреждат съгласно ЗУЕС, поради което и същите са неотнoсими за спора.

Недоказването на елементите от фактическия състав на дискриминационно третиране по чл. 4, ал. 1 и чл. 5 от ЗЗДискр. обосновава извода за липса на пряка дискриминация и тормоз осъществени спрямо П. Е. Д. и Л. П. Д. по визираните по-горе признаци, поради което оспореното решение на КЗД следва да се отмени.

При този изход на спора и на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата следва да се присъди адвокатско възнаграждение на адвокат В. Ч. в размер на 1500 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК Административен съд – София град, Второ отделение, 50-ти състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ Решение № 38/23.01.2024 г. на Комисията за защита от дискриминация, Петчленен разширен заседателен състав.

ОСЪЖДА Комисията за защита от дискриминация, с адрес: [населено място], [улица], да заплати на адвокат В. В. Ч. адвокатско възнаграждение в размер на 1500 лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ